

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 536 — 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ — 1887. ΛΕΠΤΑ 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς δόδοι Σταδίου, ἀριθ. 32.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΒ' — ΑΡΙΘ. 588

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΓΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ, διεγγημα, ὑπὸ^{τῶν} Χαράλαμπους Ἀννένου.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΩΡΩΝ ΤΗΣ ΗΕΝΤΑΚΟ-
ΣΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΕΙΔΕΛΑΒΕΡΓΗ, ΠΑΝΕΠΙ-
ΣΤΗΜΙΟΥ ὑπὸ Κ. Ν. Κωστῆ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ, Μυθιστορία Ἡλ. Βερτέ.—Μετά-
φρασις Α. Β.

ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΣΙΑΝΗΡΟΔΡΟΜΟΙ.

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΩΝ.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ, ποίημα,
ὑπὸ Αριστομένους Προβελεγίου.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΟΥ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Ἡ ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΛΕΚΟΝΤ ΔΕΛΙ

Οὐδέποτε ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ συνεδρίζοις περιελήπη πανηγυρικώτερον χαρακτήρα καὶ προσείλκυσεν οὐτοὶ μέχιν ἀριθμὸν ἀκροτάν, ὡς ἡ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν θεομάρα ἐπὶ τῇ δεξιᾷ τοῦ ποιητοῦ Λεόντη Δελί. Ὡς τωστόν, ὁ ποιητὴς ἐξελέγη ὑπὸ τῶν Ἀθηνάτων ὡς διάδοχος τοῦ Βίκτορος Ούγκω αὐτὸ δὲ τὸ δόνομα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἀπετον συγχροτοῦντος τὸ διαχέρον καὶ τὸν θαυμασμὸν καὶ πέραν τοῦ τάφου, ἐξηγειρεῖς ἀκροτὸν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ ὅπος ἀκούσῃ τὸ ἐπίστημον ἔγκώμιον αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐκφέρομενον ὑπὸ δύο τῶν πρωτοτυποτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πνευμάτων τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας, τοὺς τε Δελίους καὶ τοῦ ἐκλεγέντος δύο παντησίης εἰς αὐτὸν Ἀλεξανδρού Δουμᾶν. Ἐπεινέστο δὴ περιέργειαν αὐτὴν ἐκ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς πλήρους ἀντιθέσεως, ἥτις διοιχωρίζει τὴν φιλολογικὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ ποιητοῦ τῶν «Βερθράκῶν ποιημάτων» ἀπὸ τῆς τοῦ συγγραφέως τοῦ «Φίλου τῶν γυναικῶν» καὶ τῆς «Φρανσιλλίου».

Ἀμφοτέροις οἱ λόγοι ἐνεποίησαν μεγίστην ἐντύπωσιν· ἀμφότεροι φέρουσι τὴν ἴδιαν ἐκατέρου σφραγῖδα. Τὸν λόγον τοῦ Λεόντη Δελί διαχείνει τολμηρὰ καινοφάνεια περὶ τὴν ιδέαν, καθαρότης ἱέξεως, συντομία καὶ δύναμις καὶ μαρμαρίτης ἀκαμψία, υπομιμητήσκουσα τὸ ποιητικὸν θέμα αὐτοῦ. «Ἄρ’ οὐ ἐν διάγειας, ἀλλ’ εὐρείας γραμματᾶς ἔχασε τὴν ἴστοριν τῆς καθολικῆς ποιήσεως, ἀπὸ τοῦ Όμηρου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ Βελμίκη, τῶν παναρχαίοτάτων ποιῶν, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς τοὺς ἀθανάτους ἀποκαλύπτοντας τοῦ ὄφρων, καθὸ διεῖσχε τὰς ἀείζωα ποιήσεις αὐτῶν περικλείοντας πάντας τὰ στοιχεῖα τῆς ποικομοιού ποιησεως, μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀφ’ οὗ, ὡς ἐν παρόδῳ, δριμέως ὡμίλησε περὶ τοῦ κατ’ αὐτὸν ψευδοῦς καὶ τετριμένου δόγματος καθ’ ὃ ἡ μεγαλοφύνα ἐδάξει ὅλην τὴν καρδίαν, καὶ διὰ τοῦ ἀκριβῆ τῆς καρδίας εἰς τὸν ἀκριβῆ τῆς Ακαδημαϊκὸς μέχρι τελούντος τοῦ ἄρχοντος ηκολούθησε τὴν ἀνάλωσιν τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προκατέχουν. «Ο Βίκτωρ Ούγκω, εἰπεν, εἶνε πρὸ παντὸς μέγας καὶ ὑψηλέτης ποιητὴς, ἀμεμπτος τουτέστι καλλιτέλης, καθ’ διτὶ συνώνυμοι κατ’ ἀνάκην ἀποθίγνουσιν ἀμφότεροι εἰς δρός. Ἐγνω νὰ μεταποιησῃ τὴν οὐσίαν παντὸς

στοιχείου εἰς ποιητικὴν οὐσίαν,—πρώτιστος καὶ κυρώτατος δρός τῆς τέχνης, μόνος δὲ τρόπος ἀποφυγῆς στιχηρᾶς διακτικότητος, ἥτις πᾶσιν πολιτισμὸν καταστρέψει· ἐπὶ ἔξηκοντα ἐτη ἐσφυρλάτησε χρυσοῦς στίχους ἐπὶ σιδηροῦ ἀκμονὸς πάσῃ ἡ ζωὴ αὐτὸν διέρρευσεν ἐν πολυμέσῳ καὶ μελωδικῷ ἀσματί, ἐν φύσει της ἀπεράρχονται πάντα τὰ πάθη, πᾶσαι αἱ στοργαὶ καὶ αἱ ὄργα καὶ τὰ αἰσθήματα, ἀτίνα συνεκίδησαν, συνεκίνησαν καὶ διέπνευσαν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν κατὰ τὸν αἰώνα.

Ἄλλος ὁ ἀληγονίας θριαμβὸν καταταγάνων διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς. Ή ἀπάντησις αὐτοῦ, πλήρης δεινότητος, οὔτε τρυφῆς, οὔτε φραδείας, καὶ ἀγχινοίς, φιλοσοφίης βαθύτητος, πολυμεθείας, ἀναλυτικότητος, ίδια δὲ ὑπερόχους κριτικῆς δεξιότητος, τὸ πρῶτον ἡδητικούλατυθίσης· ἐν αὐτῷ, συνεκράτησεν ἐπὶ ὥραν ὀλην κατατεθλημένους καὶ ἐπευσμούντας τοὺς ἀκροτέτας. Ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀναφέρει περὶ τῆς ἐντυπώσεως τὴν δοτίαν ἐνεποίησεν εἰς τὸν Οὐγκὺν ἡ ἄγνωστος τέως αὐτῷ ποιησία τῶν Ἀριστοτελῶν ποιημάτων», διεύρισκεν τὸν ποιητικὸν πόνον τοῦ φίλου τὸ διάτημον ποίημα τοῦ Δελί. Τοῦτο ἐγένετο ἀποφορή δύο ποιημάτων συνδεῖσις στεναὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ποιητῶν· γνωστὸν δὲ εἶνε δότης, προκειμένης ἐκλογῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, δο Οὐγκώ προστήρετο ὑπέρφηψίων ἐκάστατο τοῦ Λεόντη Δελί. Μετὰ πολλῆς ευφραδείας ὁ Δουμᾶς ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτοῦ ἀντεπέρχεται· κατὰ τὸν κατολογικὸν, θρησκευτικὸν, καὶ φιλολογικὸν διεξασθῶν αὐτοῦ. «Ἀπαθής, στικπόν, καὶ ἀναλλοίωτος ὡς τὸ ἀρχαῖον ἀργυροῦν κάτοπτρον, λέγει πρὸ τὸν Δελί, εἴδετε παρερχομένους καὶ ἀντανακλωμένους ἐντὸς ὑμῶν ἐν ἀκριβεῖ τοῦς κόδους, τὰ συμβάντα, τοὺς αἰώνας, τὰ πράγματα. Ο στίχος ὑμῶν ἀρτίος, οὐδέποτε δὲ βρύνει, εύρυθμος καὶ μεγαλοπετής, ἐνέχει συγγρύοντας τὴν χάριν καὶ τὴν εὐτροφίαν τῶν ὥραίων ἐκείνων Ἐλληνίδων, αἰτίας ἐν ἀγνοίᾳ εὐτῶν γεννῶνται δύο ποιημάτων στοὺς τοὺς γλύπτας. . . Ἀλλὰ ἀρνεῖσθε εἰς τὸν ποιητὴν τὸ δικαιώματα νὰ τηρῇ ἐνημέρους ἡμᾶς τῶν ἐνδιμούχων καὶ κοινῶν καταστάσεων τῆς ψυχῆς. «Ἀποδιώκετε τὴν συγκλησίαν, τὸ δέδωμες, τὸ αἰθηθμα, τὴν πίστιν, τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας, τὰ δάκρυα. Ἐρημοῦντε τὸν οὐρανὸν καὶ βωβαίνετε τὴν γῆν. . . Θέλοντες νὰ ἀποδώσητε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ποιησίαν, ἀρχίρετε ἐξ αὐτῆς τὸν ἔρωτα, τὸν αἰώνιον ἔρωτα, δότε εἰναὶ αὐτὴν ἡ ζωὴ τοῦ σύμπαντος. «Ἀρκεῖσθε δὲ εἰς τὴν ὄλικὴν φύσιν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν φιλοσοφίαν. «Οὐτως, τὸ στερέωμα, ὃ ἡλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, οἱ ὄκεανοι, τὰ δύση, οἱ θεοί, οἱ εἰσὶν ἐνδιαφέροντας ἀλλ’ ἐπίστης ἐνδιαφέροντας εἰμαι ἐγὼ, ὁ ἄνθρωπος. «Ἐπιτέρευμεν εἰς τὰς ποιητάς, ποθούμεν μάλιστα νὰ μιλῶσιν εἰς ἡμᾶς περὶ ἑαυτῶν, διὰ τὸν λόγον δότη, διμιλοῦντες περὶ ἑαυτῶν, περὶ ἡμῖλον ὑμιλοῦσαν.

«Ἀλλὰ τὰ καλλίστα μέρη αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖνα ἔνθα μετ’ ἑκάροντα καλλιεπέλας, βαθύτητος καὶ δυψιλείας, δύμιλες περὶ τὸν Βίκτωρος Οὐγκώ. Κατὰ τὸν Δουμᾶν, ὁ βίος καὶ ἡ τέχνη τοῦ Οὐγκώ ὑπῆρχεν τὸ μακρὸν καὶ ἐκπληττικὸν θεῦμα τῆς υπὸ τῆς ιδέας τελείωσας ἐκπομπούμενον μεγαλοφύνας. «Σταθερὸς ἴδεις, λέγει, περιόντας ἐν αὐτῷ, ἀρ’ οὗτον ἀπεχαριτεῖσε τὴν πατικήν ἡλικίαν, ἡ ἴδια δὲ τὴν καταστῆται ἐνδιμούχης τοῦ ποιητηκού τοῦ πατρίδος καὶ τῆς ἐποχῆς, καὶ θ’ οὗτον δὲ προβίνετε ἐν τῷ βίῳ, νὰ καταστῆται διμείστος ἄνθρωπος; παντὸς τόπου καὶ παντὸς καταρτίου. «Η ἴδια ἀστὴ γεννᾶται ἐν αὐτῷ δεκαπενταετεῖ στοιχείων, καὶ τὸν ἀκολουθεῖται ἐν τῷ τάφῳ. » Ή οὐκετὶ διαφέρει περὶ τοῦ ἀκριβεῖτον: «Καθ’ διν χρόνον ἐπανεγίνωσκον ἐσχάτως τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ, ἀπὸ τὸν «Πρώτων φύσιν» μέχρι τοῦ «Τέλους τοῦ Σατανᾶ», καὶ παρεστάμην οὕτως εἰς τὴν γοργούν καὶ συνεχῆ ἀνάπτυξιν τοῦ παραδόξου τούτου πενταετοῦ. Η συνεχής μεταποίησης, παρίστατο συνεχῶς ἐν τῇ φαντασίᾳ μού τὸ φῶς τῆς μικρᾶς λυχνίας, ήτις ἐφανίζεται τὸ πόλιον λάμπουσα ἐν τῷ ὑπερώφων τῆς δέδου Δραγόνη, ἀπὸ τοῦ παραδόξου τοῦ νεανίου ποιητοῦ, ἀπήκτησον δόξης, τῆς μικρᾶς ἐκείνης λυχνίας, ήτις ὑπῆρξεν ἡ σιωπηλὴ φίλη καὶ ἐμπιστος αὐτοῦ κατὰ τὰς πρώτας ἐργασίας καὶ τὰς πρώτας τοσσούτων